

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa B. S. -W. przeciwko A. S. o zapłatę kwoty 3 459,10 złotych zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 757,35 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka zaskarżając go w całości. Skarżąca zarzuciła zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisów procesowych poprzez pominięcie przez Sąd zgłoszonych wniosków dowodowych i tym samym błędne ustalenie stanu faktycznego, co miało wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie.

W konkluzji skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż zarzuty podnoszone przez skarżącą w petitum apelacji sformułowane zostały w sposób mało precyzyjny. Skarżąca nie wskazała bowiem konkretnych przepisów postępowania, które w jej przekonaniu zostały naruszone przez Sąd Rejonowy w toku rozpoznawania niniejszej sprawy. Niemniej jednak, mając na uwadze zarówno treść petitum, jak i uzasadnienia apelacji wskazać należy, iż skarżąca kwestionuje prawidłowość poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych z uwagi na błędnie przeprowadzoną - w jej przekonaniu - ocenę dowodów i uchybienia w postępowaniu dowodowym.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własny ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny.

Już na wstępie należy wskazać, iż Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie naruszył zasady zawartej w art. 233 § 1 k.p.c., który nakazuje, aby sąd oceniał wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd Rejonowy wydając wyrok wziął pod uwagę zebrane dowody i przeanalizował je, uzasadniając, jakie okoliczności uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach.

Zdaniem Sądu Okręgowego ze zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, ocena Sądu pierwszej instancji nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać. Należy podkreślić, iż tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Dążenie skarżącej do podważenia poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych w sprawie należy uznać za bezzasadne i świadczące jedynie o braku aprobaty dla tak ustalonego stanu faktycznego, tylko z tej przyczyny, że nie odzwierciedla on stanowiska apelującej.

Bezzasadny okazał się również zarzut apelacji dotyczący uchybień Sądu Rejonowego dotyczących gromadzenia materiału dowodowego. Skarżąca kwestionuje prawidłowość ustaleń stanu faktycznego podnosząc zarzut pominięcia przez Sąd Rejonowy zgłaszanych przez nią wniosków dowodowych o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa na okoliczność oceny prawidłowości prac wykonanych przez pozwanego.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż opinia biegłego sądowego w niniejszej sprawie została sporządzona zgodnie z postanowieniem Sądu I instancji o dopuszczeniu tego dowodu. Wprawdzie, teza dowodowa zakreślona powyższym postanowieniem nie obejmowała zagadnienia oceny prawidłowości prac wykonanych przez pozwanego, to jednak, Sąd I instancji następnie wezwał biegłego do sporządzenia opinii uzupełniającej celem doprecyzowania czy

przeprowadzona przez niego wycena prac wykonanych przez pozwanego uwzględnia również ich jakość oraz wypowiedzenia się co do ich ewentualnej wadliwości i wykonania zgodnie ze sztuką budowlaną. Zarówno w opinii uzupełniającej, jak i na rozprawie, biegły wypowiedział się zatem co do kwestii wartości wykonanych przez pozwanego prac przy uwzględnieniu ich jakości i zakresu, a także odniósł się do ich ewentualnej wadliwości.

Godzi się zauważyć, że w niniejszej sprawie Sąd wzywając biegłego do doprecyzowania opinii podstawowej, której zakres był węższy niż zgłaszany przez powódkę, uczynił w istocie zadość jej wnioskowi. Z tych względów, nie ma podstaw do przyjęcia, iż Sąd I instancji dopuścił się naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie.

Reasumując, wskazać należy, że Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie przeprowadził dowód z podstawowej opinii biegłego, opinii uzupełniającej, a ponadto uwzględnił wyjaśnienia biegłego złożone ustnie na rozprawie i słusznie przyjął, że dały mu one wystarczający materiał dowodowy dla ustaleń w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia. W opiniach tych, biegły wyczerpująco wypowiedział się co do wszystkich okoliczności wskazanych przez powódkę. Odmienne ich ocena przez skarżącą, jeżeli wnioskowanie biegłego nie wykazuje mankamentów podważających wiarygodność opinii, nie może stać się skuteczną podstawą do ich kwestionowania ani usprawiedliwiać wniosku o dowód z uzupełniającej opinii biegłego.

Skarżąca w uzasadnieniu apelacji wskazuje również, że z treści uzasadnienia Sądu Rejonowego nie wynika w jaki sposób Sąd ten wyliczył kwotę 396 zł zasądzoną na rzecz powódki, a także z jakiego tytułu została zasądzona. Zarzut ten jest chybiony. Wskazać w tym miejscu należy, że Sąd Rejonowy uwzględnił roszczenie powódki co do kwoty 757,35 zł, na którą to kwotę złożyły się: należność w wysokości 357,35 zł stanowiąca równowartość nierozliczonej zaliczki na materiały, do której zwrotu pozwany był zobowiązany, a także kwota 400 zł zasądzona tytułem odszkodowania za montaż i naprawę instalacji elektrycznej. Sąd Okręgowy ma na uwadze, iż istotnie uzasadnienie Sądu Rejonowego w zakresie uwzględnienia powództwa co do kwoty 400 zł nie jest sformułowane w sposób precyzyjny. Jednakże, analiza uzasadnienia wyroku w części odnoszącej się do poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, jak i zawierającej rozważania prawne prowadzi do jednoznacznego wniosku, że Sąd ten przyjął odpowiedzialność pozwanego za szkodę związaną ze zniszczeniem przez niego instalacji elektrycznej i w związku z tym na podstawie art. 471 k.c. zasądził na rzecz powódki kwotę 400 zł tytułem zwrotu kosztów tej naprawy.

Mając na uwadze powyższe, a także fakt, że w postępowaniu apelacyjnym nie ujawniono okoliczności, które Sąd II instancji winien wziąć pod uwagę z urzędu, apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c.

Zgodnie z dyspozycją art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2014 r., poz. 637) Sąd Okręgowy przyznał pełnomocnikowi powódki ustanowionemu z urzędu - radcy prawnemu K. M. wynagrodzenie od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, ustalając wysokość tej należności na kwotę 221,40 zł - na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 2 i § 2 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 490).